

פרשת כי תבוא

בקרוב חכמי ישראל נערך דיון מעניין בשאלה מתי על היהודים להתחיל ולהביא ביכורים, ומדיון זה נוכל להסיק לקח חשוב לחיינו אנו.

הכניסה לארץ ארכה 14 שנה, במהלכם כבשו היהודים את הארץ (7 שנים) וחילקו אותה לשבטים (7 שנים). נניח ושבט יהודה קיבל את חלקו בעוד שבט גד עדיין נודד בארץ כנען. האם יהיה על חקלאי שבט יהודה להביא את הביכורים? הדעה המצדדת לחיוב טוענת כי שבט יהודה כבר התנחל בארץ וכבר חלה עליו מצוות הביכורים. לעומת זאת טוענת הדעה השנייה כי את הביכורים יש להביא מתוך לב שמח, וכל עוד העם כולו לא התיישב בחלקו – גם השבטים שעשו זאת לא יכולים לשמוח בלב שלם.

שתי דעות אלו מסמלות שתי גישות, אותם עלינו ליישם בחיינו. בראש ובראשונה עלינו לחגוג הישגים פרטיים, שמחות משפחתיות, אירועים אישיים הנוגעים לחיינו כבני-אדם פרטיים. עם זאת, אל לנו לשכוח, ולו לרגע, את מצבו של העם כולו. השמחה שלנו לא תהיה מושלמת אם מצבו של העם היהודי מעורר דאגה; רק כאשר העם כולו "יתיישב על אדמתו", נוכל לשמוח באמת ובלב שלם.

(מתוך אתר: בית חב"ד BeitChabad.com)

שיעור פרשת השבוע – נעמה סט

שבת פרשת כי-תבוא		ימי החול	
הדלקת נרות	18:17	זמן תפילין / טלית	05:44←05:40
מנחה	14:00	סליחות ושחרית א'	05:40
שחרית א'	06:45	סליחות ושחרית ב'	06:25
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בבית"ס)	08:20
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:33←09:32
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	16:45	מנחה וערבית	18:20
שיעור-הרב ארי	17:30	שקיעה	18:28←18:36
צאת השבת	19:11	ערבית	20:10

שבת
שלום

לפרשת כי תבוא – "עם סגולה" זכות או חובה?

"וה' האמירך היום להיות לו לעם סגולה פֶּאֶשֶׁר דָּבָר לָךְ וּלְשִׁמּוֹרָה כָּל מִצְוֹתָיו" (דב', פרק כו, פס' יח)

עם סגולה – זכות או חובה? נתון או אתגר? הוויכוח בשאלה זו לא יוכרע במהרה ככל הנראה, והוא קשור לתפיסות שונות ואולי אפילו מקוטבות ביחס לייחודו של עם ישראל.

בימי הביניים ניצב ר' יהודה הלוי מצד אחד והרמב"ם מן העבר השני. ריה"ל סבר כי סגולתו של עם ישראל טמונה באיכות ייחודית שיש רק לבני העם היהודי והיא יכולת ההתנבאות. וכך מנסח ריה"ל את הדברים בספר הכוזרי:

"וְכָל הַנִּלְוָה אֵלֵינוּ מִן הָאֲמוֹת בִּפְרִט יִגְיֵעֵהוּ מִן הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יִיטִיב הַבּוֹרָא אֵלֵינוּ, אֲךָ לֹא יִהְיֶה שָׁוָה עִמָּנוּ. וְאִלּוּ הָיָה חַיִּיב הַתּוֹרָה מִפְּנֵי שֶׁבִּרְאָנוּ הָיָה שָׁוָה בָּהּ הַלָּבָן וְהַשָּׁחֹר, כִּי הַכֹּל בְּרִיאֻתָיו. אֲךָ הַתּוֹרָה מִפְּנֵי שֶׁהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם, וְהַתְחַבְּרוֹת כְּבוֹדוֹ אֵלֵינוּ, מִפְּנֵי שֶׁאֲנֵחֵנוּ נִקְרָאִים הַסִּגְלָה מִבְּנֵי אָדָם. [ובמהמשך:] וְהָיָה הָעֵנִין הָאֶל-לֵהי דָּבָק בָּהֶם מֵאַבּוֹת אֲבוֹתָם אֶל בְּנֵי בָנִים. [...] וּבְנֵי יַעֲקֹב כָּלָם סִגְלָה, כָּלָם רְאוּיִים לָעֵנִין הָאֶל-לֵהי, וְהָיָה לָהֶם הַמָּקוֹם הַהוּא הַמִּיחָד לָעֵנִין הָאֶל-לֵהי." (מאמר ראשון, כו – מג).

המשיך מגמה זו במאה העשרים הרב קוק, בביאורו לסידור התפילה (עולת ראייה) כתב על "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו" כך: "הבחירה הא-לוהית בישראל, זאת היא סגולתה המיוחדת של כנסת ישראל, שהוא דבר העומד ממעל לכל למוד, למעלה מכל הבנה ומכל הסתגלות מעשית. בחירה עליונה היא זו מתוך הכרה של סגולת הויה מיוחדת באומה זו, המחטבת אותה ביחוד מכל העמים, אשר הם ראויים להשתמש בשימושים אחרים של סגולת האדם, בסגולת השכל האנושי, בסגולת מוסרו, בסגולת חושו העדין ליופי ולתפארת החושים, אבל לא בסגולה העליונה הא-להית, בסגולתה של התורה... זאת היא מתנת ישראל הנבחרת." (הרב קוק, עולת ראייה, תפילת שחרית, עמ' נט--סא וע"א).

מן העבר השני ניצב כאמור הרמב"ם שסבר שהפוטנציאל הנבואי קיים בכל אדם וייחודו של עם ישראל נובע מאורח חייו. במחצית השנייה של המאה ה-19 המשיך מגמה זו רבי מאיר שמחה מזווינסק, (נפטר ב-1926) בעל ה"משך חכמה" שמפרש את הפסוק: "והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ" (שמות יט, ה) כי שכאשר עם ישראל יגיע לרמה של עם סגולה אז "מזה יבואו כל העמים להכיר השם יתברך, ויהיה "לי כל הארץ" שיגיע מזה לידיעת האמת בה".

כיוון זה נוסח בחריפות רבה על ידי ישעיהו ליבוביץ, שטען כי "את קדושת עם ישראל כעובדה המציא קורח: "כל העדה קדושים". ואילו משה רבנו אמר מפי הגבורה: "למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לא-לוהיכם". זאת אומרת, אין אתם קדושים מצד מהותכם, אלא את הקדושה יש להשיג במעשה המצוות. אני יודע שב"קדושה" של קורח נקטו ר' יהודה הלוי בכוזרי, וכן המהר"ל והרב קוק, ואני רואה בה מושג אלילי מובהק" (רציתי לשאול אותך, פרופ' ליבוביץ, ירושלים 1999, עמ' 237).

כך או כך השאלה המרכזית בעיניי היא האם הסגולה (הטבעית או הנרכשת) מזכה אותנו בזכויות יתר או בחובות יתר? האם היא מקור לדרישה עצמית של "וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ" או חס וחלילה מתן היתר להתנשאות וניצול כל מי שאינו "משלנו".

גילי זיוון

ביום ראשון – לקראת ערב, ציינו את יום השנה לפטירתו של חברנו בני גינזברג ז"ל. לאחר גילוי המצבה בבית העלמין, התכנס ציבור גדול ב'מעוז מול עזה' להתייחד עם זכרו בערב מרשים שהפיקה המשפחה: "שירים וסיפורים מבית אבא". במהלך כל הערב, ליווה אותנו בני בחיוכו הטוב, ותמונתו המאירה ניבטה אלינו מעל מסך הענק שהוצב על הדשא. בנגינת החליל, הוויולה והקלידים - עלו מנגינות השירים שבני כל כך אהב, ומסיפורי החברים שעלו על הבמה והעלו זיכרונות, צפו ועלו על פני השטח סגולותיו הבולטות. עם דמדומים, עלה ניסים - חברו לעבודה ברפת "קטיף" – עצמונה" וסיפר כיצד ניהל בני את הרפת משלב התכנון התיאורטי ועד לפירוק הסופי, בשיתוף מלא עם כל עובדיו ובעיקר בענווה. גם חברו לקורס "מורי הדרך" ומזכירתו במועצה הדתית, הדגישו את מידות הרגישות, הענווה וכיבוד הבריות בהן הוא ניחן. וכך, מנקודות מבט שונות לחלוטין, מתוך המעגל ומחוצה לו, נפגשו הקווים באותה הנקודה בדיוק – לב חם, תם ורחב. הילדים ובני המשפחה ליוו את הערב בדברי אהבה, ניגון וכאב, אשר יצאו מעומק הלב והזכירו לנו כל אותה העת, מאין נשאבה עוצמה כזו... גם ה'מעוז' המשומר להפליא – בן טיפוחיו של בני ובבת עינו, סיפר לנו את סיפורו בדממה, ושימש כתפאורה אידיאלית להצגת פועלו וחזונו. בתום הערב, צעד הקהל הרב לאורו של הירח המלא שזה עתה עלה, אל טורי המכונות שהתארכו והשתרכו עד לקצה כביש הגישה. יהי זכרו ברוך!

ביום רביעי – ארחנו במועדון את הרב מרדכי גרינברג ראש ישיבת "כרם ביבנה", לשיעור לקראת ראש השנה המתקרב. עסקנו בתשובה וגאולה ועמדנו על השאלה: האם בשעה שעם ישראל מפוזר בגלות, הוא מעצים את שמו של ה' בגויים, או מחליש אותו? מסתבר שהדעות הן לכאן ולכאן... יצאנו עם שתי בשורות מעודדות: האחת, בריתו של הקב"ה לעם ישראל עומדת לעד, גם בזמנים הקשים בהם עם הבחירה מפר את הברית וזוכה בשל כך לעונשים קשים ולגלות. תוכיח פרשתנו 'כי תבוא', השופעת ב"ברכות" רבות, קשות ומגוונות, אך אפילו אינה רומזת על הפרת הברית מצד הקב"ה לעם ישראל כתגובת נגד, במקרה ולא יעמוד בהסכם. הבשורה המעודדת השנייה היא ש: "גדול קידוש השם מחילול השם" (ירושלמי קידושין). במקום בו קידוש ה' מעורב עם חילולו, קידוש ה' תמיד גובר. ולענייננו... הרב צבי יהודה ז"ל, הלך עם הנחת היסוד לעיל צעד קדימה, והסיק כי במדינת ישראל בה קיימת ערבוביית החילול והקידוש, יש להתעודד מחצי הכוס המלאה, לצפות בסבלנות לטוב שיגבר, לשלב ידיים ולהתחבר לכלל עם ישראל.

יש בנו אהבה והיא תנצח...

יורם קימלמן

תודה

תודה לחברינו אשר עזרו ותמכו ועודדו. תודה מקרב לב לחברים הטובים שביקרו את ישראל ושימחו אותנו בעת מחלתו. תודה רבה לצוות המרפאה המדהים שלנו. לאחיות המסורות ולחווה. לרופאים: שי קרמר, אייזיק הוד וצביקה פורגס. תודה לצוות בית שקמה ולחנוש.

תודה לרב ארי שהדריך אותנו באבלנו ולכל מי שעזר וסייע בימי השבעה, הרגשנו את החיבוק הקהילתי החם והתומך. בעת הזו חוונו את העוצמות של ידידות אמת.

כל משפחת שריד, נצמי ויזחק רסיסטר ונהלה פרט

דברים שאמרה אורית באזכרה, באמאנת שנה לפטירתו fe בנ'י

לפני שבוע קראנו את פרשת 'שופטים'. שבוע לפני שעזבת אותנו... זו השבת האחרונה שבה היינו ביחד. אני זוכרת ביום שישי איך סיפרת לנו שבימים האחרונים עבדת שעות רבות על הוצאה מחודשת לדף 'היזכור' לחברי הקיבוץ שיוצא כל ערב ראש השנה. איך החלטת להוסיף גם את שמות האמהות של החברים ולציין כהן ולוי ליד חברים מסוימים, כי כך אנשים זוכרים אותם. סיפרת על האי-מיילים ששלחת למשפחות הנפטרים של השנה האחרונה.... ביום כיפור קרא אלי את השמות מתוך הדף שהכנת, עצר לרגע, וברטט, הוסיף את שמך.

במהלך השבת הרגשת טוב. בליל שבת התפללנו יחד בנוסח קרליבך בבית, ובבוקר קמת ויצאת למניין הראשון בבית הכנסת.

אני זוכרת את דבר התורה שאמרת בסעודה שלישית: במזמור "לדוד ה' אורי וישעי..." , "אנו אומרים 'אחת שאלתי מאת ה'.... **שבתי** בבית ה'....**ולבקר** בהיכלו" כשאתה בא לבקר זה לא כמו להיות דייר קבוע. והסברת שאנחנו מבקשים להיות קרובים לה' כל הזמן, לשבת בבית ה', אך השגרה היא 'מסוכנת'. השגרה עלולה להביא גם את מי שעושה את הדבר הנעלה והחשוב ביותר, לעשות את הדברים אוטומטית וללא כל התחדשות רוחנית. אז אנחנו רוצים להיות כמו מבקרים, להתלהב כאילו זו הפעם הראשונה. רוצים להרגיש כל הזמן בבית ה' יחד עם התלהבות של ביקור. כך הסברת.

וכך באמת חיית - אוהב ה' אוהב תורה ומקיים מצוות מתוך שמחה אמיתית. אני מקווה שאתה מרגיש גם עכשיו קרוב לה' עם אותה התלהבות שהייתה לך פה.

בצאת השבת הייתה בבית תפילת ערבית ולאחריה יצאתם לקידוש לבנה. רקדת על כסא הגלגלים בשמחה גדולה. כשנכנסת הביתה ברכת אותי בהתלהבות "שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן..." הייתי ארבעה ימים לפני הלידה.

ביום רביעי באותו שבוע ילדתי. כל-כך חיכית איתנו ללידה. שמחת איתנו. באותו יום רביעי בלילה סיימת לכתוב ולהכתיב את 'צידוק הדין' באחת בלילה, ורק אז התקשרת לאשר להגיד מזל-טוב ולשאול איך היה. דיברת עם אשר ובסיום השיחה הוא אמר לך "סבא בני, אנחנו רוצים שאתה תהיה הסנדק", ואתה השבת: "אני לא בטוח שיהיה לי כוח להחזיק את התינוק". "יש לך שבוע להתחזק" אמר אשר.

ביום חמישי התקשרת לארז לברך אותו על הלידה ודיברת איתי. הצטערת שאין לך כוח לעלות לירושלים לבקר אותי ולהשתתף בטקס שהיה לנריה באותו הערב בכותל. ביום שישי יצאתי מבית החולים הביתה, למעלה אדומים. אמרת לאמא שתזמין הרבה אנשים לשבת אחה"צ כדי להרים כוסית לכבוד הנכד החדש. הבנתי שכבר היית חלש אבל היה עונג שבת מרומם במיוחד. כל כך מתאים לך להיפרד כך מהחברים. במוצאי שבת התעקשת לנסוע לבית חולים. יצאתם מאוחר בלילה אחרי חילוף משמרות, נסעתם ומשם לא חזרת אלינו...

בברית, כבר לא היית... קראנו לבן שלנו איתן בנימין. השם איתן מתאים לך. היית כל כך חזק ואיתן בדעותיך, אך ידעת לקבל את הכרעת הרוב גם בניגוד לעמדתך. במהלך המחלה היית ממש כמו סלע איתן אך לבסוף המחלה הכריעה. נקווה שאיתן ייתן לנו ולכל המשפחה כוח ועמידות.

אבא, לא היינו מוכנים. אתה התכוונת, דאגת לחזנים לחגים, סיכמת עם אלחנן שיקרא קהלת בסוכות... מינית בעלי תפקידים, סידרת את העניינים. בשבוע האחרון התקשרת למועצה לשאול: מה קורה עם השי לחג? וישבת עם איתן על חפיפה בנושא 'חברה קדישא'. כשנסעת לבית החולים בפעם האחרונה, לא שכחת להגיד: "את

המעטפה על המדף צריך להעביר למועצה", היה ה-30 לחודש, שיקבלו משכורות בזמן. אפילו על זה חשבת 4-5 שעות לפני לכתך.

אתה היית מוכן ואנחנו לא...

בכל המפגשים והטיולים אתה היית היוזם, הודעת: "יוצאים לטיול - נפגשים ב-10:00 בצומת שילת". אמא דאגה לאוכל ולציוד. ארז סיפר לי שפעם הוא הלך לכלבו איתך ועם נריה לקנות אוכל לטיול לפי הרשימה שאמא הכינה. אתה קנית הכל כפול ועוד פינקת את החברה. אמא ראתה את הקניות, צחקה ואמרה - ידעתי שהוא יקנה כפול, לכן מראש רשמתי פחות... היינו מטיילים ביחד, מחפשים מעיינות אבודים ברחבי ארץ ישראל השלימה, לפעמים מצאנו מעין, ולפעמים מצאנו סתם מקום חדש בארץ ישראל...

אבא היית כל כך רגיש אלינו, כל כך אהוב ואוהב, הרגשנו שאתה דואג לנו באמת. הייתה לך כזו עין טובה - לא פלא שכאשר התקשרו מבית החולים ובקשו את קרנית העין להשתלה, אמא ישר הסכימה ואמרה שעין טובה כזו טוב שתקרין בעיני אדם נוסף. היה לך לב גדול - גם כלפי המשפחה המצומצמת והמורחבת וגם כלפי אנשי הקהילה. דאגת להכיר ולהזמין הביתה, בהסכמת אמא כמובן, משפחות חדשות, פעם לקידוש ופעם לארוחה. היית חבר של כולם, במשפחה ומחוצה לה. איתן הימן אמר עליך - שהיית איש של כולם ולכולם.

הייתה לנו שנה קשה מאוד בלעדך, קושי עצום. אנחנו לא מצליחים להכיל את האובדן הגדול. אתה קיבלת את הדין, כתבת "הקב"ה גזר ואנחנו נקיים", לנו, הדין קשה מאוד...

ביקשת שנמשיך להתקדם ולעשות. אמרת וכתבת "תחיית המתים היא המעשים שלכם". אנחנו משתדלים, עברנו הרבה שינויים השנה, התקדמנו, וברוך ה' היו גם שמחות. זה התחיל בברית של איתן בנימין מיד אחרי הסתלקותך, המשיך בחתונה של אלחנן ויפעת, ובימים אלה- לידתו של נצר בנימין.

אבא, אתה היית הגורם המאחד והמגבש בבית. כמו שביקשת וכל כך רצית, גם אנחנו מבקשים, שממרומי מרומים, תעזור לנו ותתפלל בעדנו, שנצליח לשמור על אחדות המשפחה, שנזכה כל אחד ואחת לראות מעלת חברנו ולא חסרונו, ובמיוחד באלול, שנלמד ממך לסלוח באמת ובלב שלם.

קשה לנו מאוד בלעדך, אבא יקר שלנו, אתה חסר לנו מאוד, אנחנו מרגישים בכל יום ויום כמה משמעותי היית לנו, ומתרפקים על שנים נפלאות שזכינו להיות ביחד.

תודה על מה שהיית בשבילנו. תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

דברים שהם ערה עבורנו בערב ב"אצול" - לזכרו של בני ז'לזברג ז"ל

בני איש סעד

ימי אלול מבשרים כי השנה מגיעה לקיצה, ואנו, בבית סעד, מסיימים שנה ראשונה בלי בני ז'ל, אך מלאים זיכרונות ומורשת. בני, איש תורה ועבודה. איש מעשה אשר רוח בו. זכות גדולה היא לי להביא את דברה של סעד ביום השנה, בני היה חברי הטוב במובן העמוק והפשוט של המילה, כדרכו בכל.

בני היה איש תורה, הוא אהב ללמוד וגם ללמד, ודאג לא רק לעצמו אלא לכלל הלומדים.

אני זוכרת שיעורי שבת, בני מלמד על גרר וארצו של יצחק אבינו, ומדגיש כמה קרובים הדברים ממש, פיזית אלינו. בני מלמד את מזמור צ"ה בתהלים, ומסביר את הפסוק על הפרוכת החדשה שהכין משה אש ליום הולדתו ה-85 של שמעון ז"ל. "תִּלְמִיךָ בָּנָה נַחַת גְּדוּדֶיךָ בְּרִבְבֵּיכֶם תִּמְגְּגֶנָּה צִמְחָה תִּבְרַךְ" מתאר את תמונת הטיפות השוטפות משמים, את הצמחים העולים, את עונות השנה המתחלפות בשדה המשתקפות על הפרוכת, ומביאות את השדות לתוך בית התפילה שלנו.

אני זוכרת את בני לקראת החגים, בצוות הכנת הלימוד לשבועות, בהיערכות לסליחות וחגי תשרי, בהכנות לפסח – מבקש שתשרה כאן רוח קדושה ותורה, רוח חיה ונושמת.

אני עדיין מחכה בשבת פרשת שמות לשמוע בקריאת התורה את בני בעל הקריאה, צועק עם פרעה הרשע: "נרפים אתם נרפים".

אני זוכרת את הוויכוחים על הדרך הדתית, ואנו, משני צדי המתרחס, אבל בעצם על אותה בריקדה, אהבת התורה, ואהבת קיום המצוות וחיפוש הדרך הטובה והראויה לעשות זאת בקיבוץ המיוחד שלנו.

בני היה איש עשייה ועבודה

אני זוכרת שעת בוקר מוקדמת – ושנינו חולפים זה על פני זה בשביל על האופניים ובני מברך בחיך וצעקה: "בוקר טוב המפקדת!", הוא כבר אחרי חליבה, בדרך לבית הכנסת ומשם ימשיך למשרד.

אני זוכרת את אחד מאירועי החירום הראשונים שלנו, אשר מתוקף תפקידי כנציגת הקיבוץ, ניסיתי להסביר בתומי לתקשורת: "נופלים כאן קסאמים", אחרי סגירת הצח"י. ובני היקר, מתרגז עלי בלהט אך בחיך ומסביר: "שרה, הם לא נופלים! מישהו יורה אותם עלינו בכוונה! עלינו להפנים זאת ולהתמודד!"

אני זוכרת את בני מוביל את התחדשות שמירת המורשת בבית הביטחון הזה כאן, הבית שהוא תחילת ייסודה של סעד, בו סבא פיקו עמד על המשמר עם חבריו הוותיקים במלחמת העצמאות.

אני זוכרת את בני בכתיבת תקנונים, ובדיונים ליליים בוועדות, ובאסיפת החברים. בני בונה חברה מתוקנת, לא מוותר על קוצו של יי.

בני היה איש עבודה, במובן המלא של המילה, הוא עבד גם בגופו, ברפתות (אצלנו ובגוש קטיף) וגם היה איש משאבי האנוש, ברגעים מאתגרים של הכנת סעד לשינוי.

אני זוכרת את בני, האיש שלנו בגוף קטיפי, בבנייה ובחורבנה, שמח ובונה, מפרק ובוכה. כמה קשה היה הקיץ ההוא...

ובני היה איש רוח, מהאנשים שעשו את סעד למה שהיא.

לרחל לילדים ולנכדים, למוישליה ואילנה ולכל המשפחה המורחבת, אנו בבית קיבוץ סעד נתגעגע אליו, עד מאד, ביחד עמכם ונמשוך את הגעגוע לתוך עשייתנו. יהי זכרו ברוך.

סליחות בנוסח אשכנז – החלטה וצדק דת

בארבע השנים האחרונות ניסינו, ביוזמתו של חברנו בני גינזברג ז"ל, להתפלל בימי הסליחות שלפני ראש השנה ובעשרת ימי תשובה על פי הנוסח המשולב של הסליחות, כפי שנהוג בישיבת הקיבוץ הדתי במעלה גלבוע. כידוע, הורתו ולידתו של הנוסח המשולב ברצון ליצור תפילה משותפת לבני אשכנז ועדות המזרח החפצים להתפלל יחד ובד בבד לשמור על מנהגי מסורת בית אבא. שני שליחי ציבור הובילו את אמירת הסליחות, כל אחד מהם איש על העדה, הבקי ורגיל בנוסח אבותיו. כדי לשמור על אחדות יש צורך בויתור הדדי ופתיחות לקבלת האחר שפחות מוכר לנו. יש שהיו מוכנים לשלם את מחיר האחדות, ויש שהסתייגו ממנו, ולכן המשכנו בניסיון כמה שנים כדי לראות לאן יתגלגל התהליך.

באופן אישי – התחברתי. החוויה של תפילה משותפת ועוצמתה – לא יסולא בפז. השילוב בין ניגון הפיוט האשכנזי הנוגה יחד עם ההמלכה החגיגית והמרגשת בנוסח הספרדי הם 'שילוב מנצח'. באופן קהילתי – נדמה שהתהליך נחל כישלון חרוץ. אמנם רבים נחשפו לראשונה לסליחות המרעננות של בני עדות המזרח, אלא שיש רבים שראו בכך פגיעה במסורת אבות, ויותר מכך, במסורת סעד. המניין המוקדם לסליחות סחף מתפללים שלא רצו ליטול חלק במניין המשולב. גם החברים בני עדות המזרח לא ראו נחת מקיום המניין המשולב. למעשה, את מספר הספרדים שהשתתפו בו ניתן היה למנות על יד אחת (וגם נשאר מקום להחזיק קרטיב...). הם המתונו למניין הספרדי האוטנטי שהתקיים, כמנהגם, לא לפני חצות הלילה (00:15-00:30). החיפוש אחר שליח ציבור ספרדי שיוביל את התפילה יחד עם מקבילו האשכנזי היה מתיש, עד שבעצם שאלנו את עצמנו – לאן נעלם השילוב? השאיפה ליצור מניין אחד גדול ומאחד יצרה בפועל שלושה מניינים מצומקים.

יש שיאמרו – איננו חפצים בשילוב. אנחנו רוצים לרענן את הסליחות האשכנזיות 'היבשות' ו'העצבות' בסליחות הנישאות על שפתי כל בצוותא, מתוך שמחה של תשובה ושירה משותפת, כנהוג בקהילות הספרדים! זו אכן טענה הנשמעת, אבל אין בה כדי להמציא נוסח חדש של סליחות המשלב נוסחים וגורם לדלדול שורות המתפללים. החפצים בסליחות הספרדים יכולים להצטרף אליהם שלוש פעמים בשבוע, כמנהגו של חברנו חיים אפשטיין ז"ל, שלא החסיר ולו יום אחד מסליחות אלו.

שינוי מנהג ומסורת הוא לא דבר של מה בכך. אבל אם אין רצון לאחדות – אין מקום לשינוי. אלו היו המסקנות של ועדת דת בישיבת הסיכום לחגי תשרי בשנה שעברה (תשע"ו). **על בסיס החלטה זו נחזור השנה לנוסח אשכנז, כפי שנהגנו בקיבוץ סעד עד לפני ארבע שנים.** אולי, ביום מן היום, יוכשרו הלבבות ויפתחו לשינויים וכך תיסלל הדרך לאמירת נוסח משולב בסליחות, ואולי לא בסליחות בלבד...

הרב ארי' סט

לפנינו אל הר"ה ואל התפילה

במוצאי שבת הקרוב נתחיל באמירת סליחות בבית הכנסת:

23:00 – שיעור

23:30 – סליחות

במהלך השבוע נאמר סליחות כ 20 דקות לפני כל אחד ממנייני תפילת שחרית - 5:40 (שחרית ב 6:00), 6:25 (בבית המדרש, שחרית ב 6:45)

זיהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל'

סמינר צ'רי סע

בימים חמישי ושישי בשבוע שעבר התכנסנו, חבורה של משפחות צעירות בשלבי קליטה שונים, לסמינר בעין צורים שעסק בשאלות שונות הקשורות לחיינו בקיבוץ בכלל ובסעד בפרט. בסמינר, שארך כיום וחצי, דנו בערכים שונים שחשוב לנו שינחו את קהילתנו. העלנו נושאים שונים שחשוב לנו לברר וללבן ודנו בהם בקבוצות שונות מתוך מטרה להגדיר כל נושא במדויק ובתקווה שמתוך הדיון התיאורטי נצליח גם לפעול ולעשות במציאות. דנו בשאלות כדוגמת מה המשמעות של חיים בקיבוץ מתחדש, כיצד מחזקים את השותפות בצד המשקי, כיצד כקהילה אנו יכולים לתרום ולהתגייס באופן משמעותי לטובת קהילות אחרות, איך ניתן לחזק את הקשר בין האוכלוסיות השונות בסעד, כיצד ניתן להעמיק את החוויה הדתית בקיבוץ ועוד.

הדיונים לוו בלימוד בית-מדרשי סביב שאלות של אחריות ותיקון עולם ובפעילויות חווייתיות שלימדו אותנו לדבר אחד עם השני, להקשיב זה לזה ולראות את התמונה כפי שהאחר רואה אותה. למדנו שעל-מנת לנצח ולהצליח צריך לשתף פעולה ולעבוד ביחד ולא לפעול אחד כנגד השני. כבר לקראת סוף היום יישמנו זאת בערב בו 'בישלונו הצלחות בסעד' – הכנו ביחד, בכוחות משותפים, ארוחת ערב עמוסה כל טוב ממצרכים גולמיים שסופקו לנו.

את היום סיימנו בשירה משותפת בשילוב קטעים מסרטים שצולמו בעבר לקראת ערבי סיכום שנה (שבחר במיוחד עבורנו נחום) וגם דרכם למדנו וצחקנו על צדדים שונים בקיבוץ ובחיי קהילה מיוחדת כסעד.

ביום שישי המשכנו לדון בנושאים השונים בקבוצות ועסקנו בסיכום ועיבוד של הדברים שעלו במהלך הסמינר. נהנינו מהשיח המשותף. שיח מאפשר שנתן מקום למחשבות ולתפיסות עולם המגוונות של רבים מאתנו. היה כיף להיות ביחד ולהכיר טוב יותר אנשים נוספים שעד עתה הכרנו רק מהשבילים...

לאורך הסמינר לוותה אותנו תחושה של שליחות ורצון כנה להיות חלק אינטגרלי מהקהילה הקיימת בד בבד עם מגמה ליצור עתיד טוב יותר, כמובן מתוך אווירה חיובית בשיתוף ובכבוד הדדי עם הקיים. לצד תמונות של וותיקי סעד שהשרו אווירת חלוציות ועם סרטים מהעבר החלה נרקמת חוליה נוספת בשרשרת סעד. שמחנו להכיר, לשתף, להקשיב ולתכנן. בסיום הסמינר נוכחנו כי כוונות טובות כבר יש ואנו מקווים כי הקב"ה יעזור לנו לצרף למעשה החל מהשנה המתרגשת ובאה עלינו לטובה. על-מנת שהסמינר יהיה בבחינת פתיח להמשך עשייה ושאכן יהיה לדברים המשך, קבענו להיפגש שוב ביום שישי, ה-11.11 בשעה 11:11...

אנו חבים תודה גדולה לגילי ונחום על היוזמה ועל הקצאת התקציבים לטובת העניין. למרכז חוסן במועצה שדות נגב שהקצה גם הוא משאבים כלכליים לטובת קיומו של הסמינר. לרוחי גנור ותומר ישראלי מחברת אוש"ן על ההנחיה המסורה והמקצועית. ולעוד רבים מאתנו שעזרו והשקיעו, כל אחד בתחומו – בארגון התכנים, בדחיפה ובחלוקת משימות, רישום ועמידה בקשר עם האירוח בעין צורים, עבודה טכנית, חישובים כלכליים, עיצוב ההזמנות, הכנת ציפורים מפנקים לחדרים ועוגות לשבת, משחקים מגבשים לזמן הארוחות, עיצוב וקישוט האולם בו שהינו, הכנת דפי מקורות ופעילויות שונות ועוד ועוד. לכולם – תודה!

מי ייתן ונשכיל ללמוד מן הדורות שקדמו לנו ונזכה בתורנו לעשות ולהשפיע, כל אחד בתחומו וכולנו יחד כקבוצה, אשרינו שזכינו להיות חלק מקהילה כמו סעד.

חמלה אבן-חן נויבאר וקאה כספי-ני

ז'אכר'ט פשעצ'ט

"בי כולנו, כן כולנו"

כולנו רקמה אנושית אחת חיה

ואם אחד מאיתנו

הולך מעמנו

משהו מת בנו -

ומשהו, נשאר איתו"

(מוטי המר)

מזה שנים רבות, בסמוך לראש השנה אנו נוהגים לזכור להתייחד עם חברי סעד ז"ל שהיו חלק בלתי נפרד מהמארג האנושי ומתמונת הנוף של סעד.

לא נוכל לדמיין את סעד של היום ללא תרומתם של כל אלה שאינם עמנו עוד, ובשנת השבעים אנו רוצים לזכור ביתר-שאת, להזכיר ולהוקיר את חברינו שהלכו.

אנו מזמינים את הציבור הרחב, כולל זוגות צעירים, ילדים ובני נוער, לבוא ולהסתובב בשטח בית העלמין. על כל מצבה יהיה מונח דף זיכרון או תמונה המזכירה את הנפטר. כך ננסה לקרב את צעירינו לסיפורם של האנשים אשר היו ואינם.

חשוב לנו מאד שהשנה, בפרוס חג השבעים לקיבוצנו, תהיה הנוכחות בטקס רבה ומכבדת.

ביום שני, כ"ג אלול (26/9)

16:45 - הסעה מתחנת האוטובוס (ניתן להגיע עצמאית).

17:00 - סיור אישי בבית העלמין- עיון בדפי זכרון.

17:30 - טקס זיכרון לחברי הקבוצה.

לאחריו יהיה ניתן להמשיך ולהסתובב ולסייר בין הקברים. תפילת מנחה תתארגן ברחבת בית הקברות.

מוזמנים גם בנים ומשפחות שאינם גרים בקיבוץ.

113 ה-70

מכירת עציצים לכבוד ראש השנה

ביום שלישי כ"ד באלול תתקיים מכירת עציצים במרפסת של "בית שקמה"

בין השעות 16.00 - 17.30

העציצים הינם מתוצרת אנשי "בית שקמה" - מוזמנים לבוא ולפרגן להם!

ברוכים הבאים לצידן ותמר ג'יימס וילדיהם!

ביום שישי הצטרפה אלינו משפחת ג'יימס ובכך סגרה את סדרת המשפחות החדשות שהצטרפו אלינו בקיץ זה לשם קליטה.

תמר (אייזנר, בת עלומים נכדה ליוכבד גולד) ועידן ג'יימס הגיעו אלינו מקיבוץ צרעה אחרי שנת תושבות זמנית בעלומים.

לזוג שלושה ילדים: כרם בכתה א', בארי בגן ומיתר הפעוט.

משפחת ג'יימס תגור בדירה בה גרה משפחת אבנית ליד עדי ואריאל סאסי.

תמר עובדת בתחום החינוך החברתי בקיבוץ רעים ועידן עובד כבוצר בעונת בציר הענבים, לצד עבודתו כאיש עזרה ראשונה ב"טרם" ויזמות בתחום הדרכת עזרה ראשונה.

אנו מאחלים למשפחת ג'יימס קליטה מהירה וטובה, ומצרפים ברכת שנה טובה להם ולכל המשפחות הנקלטות בקיץ זה: גרשי, בליה, אדמנית ופראווי!

וצאת קליטה בשם קהילת סעד

להדר אהרון – מלף טוב לבת המצווה!
לאילנה וליאיר ולכל המשפחה שתזכו לשפץ של אושר ונחת
קהילת סעד

לשנה ולראובן אהרון ולכל המשפחה מלף טוב לנישואי הנכדה
רני איטה-בת של דבורה ויוסף אהרון ע"ל יוסי אלוש
שתזכו לנחת ואושר!

ותשקוט הארץ ארבעים שנה?....

הללוי-ה! שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!

עשרים וחמש שנה בהן סבלנו מרעש המכוניות, המשאיות והטרקטורים, הסתיימו. לא עוד טרטורי מנועים מתחת לחלון ביתנו. עכשיו אנו יכולים לפתוח את החלון לרווחה ואין עוד צורך להדליק מזגן לחינם.

ועכשיו, גן עדן. שקט. שקט פסטוראלי. שינוי מקומו של השער הראשי הביא לשינוי גדול בחיינו.

פנינה ושייץ בר-חי

נ. ב. נמתין בסבלנות לאחרוני הנהגים שטרם עודכנו בדבר מקומו של השער החדש. נאחל להם שימצאו את דרכם במהרה ולא יצפרו לחינם...

חשבון נפש וחשבון הכיס

לקראת השנה החדשה אנחנו צריכים לעשות חשבון נפש על מעשינו ולקבל לעתיד לבוא.

גם על תקציבינו והתנהלותנו הכלכלית במסגרת המשפחתית והאישית, עלינו לעשות "חושבים" ולהחליט החלטות נבונות ומושכלות. איך?

ראשית נבדוק את ההוצאות שלנו, נמיין אותן לסעיפים השונים ונכניס אותן לטבלה מסודרת שבה כתובים הסעיפים הרלוונטים לנו. כמובן, כל ההוצאות צריכות להיכתב בטבלה. איך ניתן לדעת מהן ההוצאות שלנו? הנתונים נמצאים בדו"ח האשראי שלנו, בדו"ח הבנק, וגם בדף של ההוצאות בסעד. מנגד, נכתוב את כל ההכנסות שלנו. מה יצא לנו בסוף? מהי היתרה? האם היתרה חיובית? שלילית? זה יתן לנו את שיקוף ההתנהלות שלנו.

אם היתרה שלנו חיובית, אשרינו. אם היתרה שלילית, אנחנו חייבים לעשות צעדים כדי להגיע לאיזון. אנחנו במינוס? הבה נזכור שהקניות שלנו לעיתים באות מתוך דחף, רגש רגעי, צורך להשתייך לקבוצה כלשהיא, רצון לפנק את עצמנו או את ילדינו, צורך להתנחם ממשו, בקיצור- הרבה מאוד דחפים שמנהלים אותנו וגורמים לנו לרכישות לא צפויות ולא הכרחיות. יש להחליט שמעתה, לקראת השנה החדשה, וגם לכל אורך השנה, ננהל אנחנו את הרכישות שלנו, ניקח את השליטה לידיים ונביל אנחנו את התקציב כדי לשרת את הערכים האמיתיים שלנו.

איך עושים זאת? נדרג את הסעיפים ונקבע איזה סעיף ישאר כפי שהוא, משום שהוא עקרוני וחשוב עבורנו ואיזה סעיף יכול להצטמצם או לא להתקיים כלל, לפחות בשלב זה. לא נשכח גם להוסיף בסעיפי ההוצאות גם סעיפים חשובים אלה: חיסכון, הוצאות בלתי צפויות (כ 5% מההכנסות), ואם יש צורך גם החזרי הלוואות.

איך אפשר לחסוך כשיש כ"כ הרבה הוצאות? זוהי החלטה שאנחנו צריכים להחליט במסגרת המשפחתית. החלטה שאנו נוטלים אחריות על חיינו וחיי ילדינו. אנו צריכים להחליט במודע עם שיקול דעת: חוג עכשיו? בגד עכשיו? או לימודים/בת מצווה/בר מצווה/חתונה- בעתיד. חסכון יחסית קטן בצריכה כיום, הוא החיסכון שמצטבר למחר!

בהצלחה ושנת כלכלה נבונה לכולם!

מתוקה לייכטר

קבלת שבת קהילתית - ארבע שבת נ'צ'בים

לכבוד השנה החדשה ולכבוד שנת ה'70 מוזמנים לקבלת שבת קהילתית בסימן התחלות חדשות.

נברך את ילדינו שעלו לכיתה א'. את בוגרינו שסיימו י"ב ואת אלו שחגגו בר/ת המצווה בשנת תשע"ו בשירים, ניגונים ובאווירה חגיגית.

יום שישי, כ"ז באלול 30.9.16 (שבת שלפני ראש השנה)

בשעה 16:30-17:30 בדשא שמול הכלבו

נשמח לראותכם - ואדות ח'נוק ומרחבות

le mənəfe kəhiyə

האיש עם השיער הלבן...

בשבוע שעבר נפרדנו מחברנו ישראל שריד. הזיכרון הראשון שלי מילדותי, הוא המפגש עם חבר גבוה, תלתלים לבנים על ראשו ומבט של שחוק מתוח על פניו תמיד. זכרון שני הוא ישראל כנהג סמיטריילר צבאי (יחד עם אלי מלאכי ז"ל ודודה יבדל"א) אשר מגיע עם ה"מפלצת" שלו לקיבוץ ומחנה אותה כמו ה"רכב לחבר" ליד המזכירות הטכנית דאז (משרדי הגד"ש כיום). זכרון שלישי ואחרון, מהרונדו של פורים בכל שנה, עת ישראל ואחותו חנהלה, תבדל"א, מרקדים ומקפצים בקלילות ובשמחה. עד מחלתו של ישראל לא נס ליחס ולא כהתה חינניותם. יהי זכרו ברוך.

ובשולי פרידה מחבר

אני שב ומבקש את התגייסות כולנו באחריות וברגישות בעת פטירתם של חברה, לא עלינו, בהמתנה סבלנית ליציאת הודעה רשמית לציבור, בטרם מתחילים בהפצת הבשורה באמצעי התקשורת המהירים והחדשניים. אנחנו מחוייבים למשפחה לפני הכל, ועד שלא מתקבלת הנחייה ברורה מהמשפחה אנחנו לא יוצאים בהודעה של המוסדות. עד שלא יוצאת הודעה רשמית, הווה אומר שלא כל בני המשפחה מיודעים. רק במקרה האחרון, אחד מבני המשפחה היה אי שם בגולה ותארו לעצמכם מה היתה הרגשתו אם היה מגלה דרך הפייסבוק או בקבוצת בוואטסאפ על פטירת אביו...

"...טוב שכן קרוב, מאחך חזק" (משלי כ"ז י')

תהיתי האם נכון יהיה ששכנינו בתקומה ועלומים יחגגו יובלות (70 ו-50) ואנחנו נשב מנגד ונחריש. במיוחד לאור אירועי תחילת שנת הלימודים בבית הספר, שם חוינו בדרך טובה, את התרומה של שיתוף פעולה בין שכנים ושותפים, הרגשתי שנכון יהיה לפרגן ולתת שי, סמלי וצנוע, לשכנינו. בעזרתם של רבים וטובים חולקה ביום שישי שעבר לכל בית אב בתקומה וביום שישי זה בעלומים, צנצנת דבש קטנה מתוצרת מכוורת סעד בצרוף ברכה קטנה. תודה לאבנר על הדבש המתוק, לליאור לנדאו על עיצוב הברכות, לשחר על ההפקה והתיאומים, לבנות מהתיכון שארזו ולילדים מן החטיבה שהתרוצצו בשמש וחילקו את השי. התגובות שקיבלו המחלקים ושהגיעו אלינו מכיוונים שונים העידו על התרגשותם של שכנינו.

"ואין סופים בלי התחלות והתחלות בלי סוף" (דידי מנוסי)

אחרי שלוש שנים של ניהול מסור, ביד רמה, של משרד מנהל הקהילה והאגודה מסיימת שחר את עבודתה ופונה לעסוק במשרה מלאה ביזמות הפורחת שלה (היזהרו משיקויים...). אנחנו נמצא את הזמן והמקום להיפרד משחר ורק אומר מקצת שיבחה כאן. באחריות ובמסירות עסקה שחר, כפי שקיוויתי בעת גיוסה לתפקיד, לא רק בעבודה משרדית אלא בניהול המשרד וענייני הרבים והיתה ליד ימיני ממש. קשה לתאר את תרומתה הגדולה לעשייה שצומחת ומתחילה אצלנו במשרד ומתגלגלת לכל תחומי הקהילה. תודה גדולה לך שחר והצלחה רבה בדרכך החדשה. אחרי תהליך מסודר, גייסנו את מירב לוי מקיבוץ נירים להחליף את שחר. מירב הגיעה עם משפחתה מגן יבנה לקיבוץ נירים, לפני שלושה חודשים, והם התחילו בתהליך קליטה לחברות בקיבוץ. ברכת הצלחה גדולה למירב ואני מבקש מכולנו, לתת לה מאה ימי חסד כדי להיכנס לנבכי קהילתנו הברוכה והמגוונת. שחר ומירב התחילו השבוע חפיפה שתימשך עד סוף החודש ולמחרת ראש השנה מירב תתחיל רשמית את עבודתה. (ימים, שעות פתיחה ודרכי תקשורת למירב במשרד, יפורסמו בהמשך).

מי זוכר שהיה פה פעם שער אחד?

נדמה לי בחלוף שלושה שבועות, שהעסק עובד לא רע בכלל. יישר כח לחברים הרבים שממתינים, כפי שהחלטנו, לסגירת השער הישן בטרם עוזבים את המקום (קיצרנו את זמן ההשהייה כדי להקל על החברים). שתי הערות:

טרמפיסטים – ידענו שאלה יהיו ה"נפגעים" מהמהלך הזה, לצערנו. לאור השבועות הראשונים, מומלץ לנוסעים צפונה להמתין בשער הישן והצפוני ולנוסעים דרומה להמתין בתחנת האוטובוס לכיוון באר שבע מול השער החדש והדרומי.

יציאה בטוחה – באופן חד משמעי היציאה לכיוון דרומה דרך השער החדש בטוחה פי כמה הן לנוהגים ברכב והן להולכי רגל. לנוהגים ברכב מדובר בכיכר בטוחה ולא בפנייה שמאלה עם שדה ראייה בעייתי ולהולכי רגל מדובר בחציית נתיב נסיעה בודד בין איי התנועה השונים ולא בחצייה מסוכנת של ארבעה נתיבי נסיעה! מומלץ לכולנו בכל פה להתרגל ולצאת דרומה, מהשער החדש.

"צעיר משקיף אל עתידו סופר חלומותיו, אחד אחד לפי התור עד שיבוא הסתיו. " (דידי מנוסי , בהמשך השיר)
נדמה לי שאין משפט טוב יותר לתאר את סמינר הנקלטים לקיבוץ סעד שהתקיים בסוף שבוע שעבר בעין צורים והשתתפו בו 45 מהחברים החדשים והנקלטים לקיבוצנו, מאז "צוק איתן". אשאר לעוסקים במלאכה את התיאור המפורט ורק אומר שבשני המפגשים הקצרים בהם השתתפתי, בתחילת הסמינר ובסופו התרגשתי וראיתי הרבה אור שיכול להאיר את קהילתנו. יישר כח גדול לגילי שעמלה חודשים ארוכים על הוצאת הסמינר לפועל ולצוות ההיגוי מקרב הצעירים שהשקיע רבות בהכנות.

מסימניה של קהילה גדולה...

ביום חמישי שעבר התקיימו בקהילתנו חמישה מנייני שחרית. המניין המרכזי בשעה 06:00, המניין בבית האבלים, המניין 06:45 בו קרא בתורה בר המצוה בארי אייל, מניין בשעה 08:00 לרגל כניסת בנם של שהם וחגי קבלן בביתו של אברהם אבינו, ומניין התלמידים בבית הספר בשעה 08:20. מי אמר שאין פה צמיחה דמוגרפית?

החיים בזבל- תזכורת שלישית

1. לא מפנים שום פסולת להר הזבל מעל סיפן. האתר סגור ואנו חשופים לקנסות מצד המשרד לאיכות הסביבה אם נמשיך להשתמש בו.
2. זבל שלא ניכנס לפחים יש לתאם מראש עם אלי סימון את הוצאתו ופינויו.
3. מכיוון שגורמים שונים, ממשיכים לשפוך פסולת ב"הר הזבל" אנחנו נאלצים להתקין מצלמות במקום. מנעו מאתנו את המבוכה.
4. אתר חדש ונעול הוקם בצורה מסודרת והמפתחות אליו נימצאים בידיו של אלי סימון. אין לי ספק שבאכפתיות והתגייסות של כולנו, ניתן לצאת לדרך חדשה בכל הנוגע לפינוי אשפה מסודר לרווחת כולנו.
5. האכלת חתולים – חל איסור מוחלט על השארת אוכל לחתולים במסתורי האשפה!

קול מצהלות חתנים מחופתם...

עידו תמיר ובח"ל אורית גבאי הודיעו על כוונתם להינשא בשעה טובה ומוצלחת. החתונה תתקיים בע"ה, ביום שישי כ"ז באלול (30.09), בתל אביב. הזוג יתחיל את דרכו ב"עיר ללא הפסקה". מזל טוב לזוג הצעיר, לאמא המאושרת, מרים, ולכל המשפחה.

שבת שלום ומי ייתן ויתקבלו סליחותינו לפני היושב במרומים.

חננוס 1071